

TUPRUTTAJAT Kaukaisen kaupungin ulkopuolella elivät mökkitönössään mies ja nainen. Heidän kotinsa näytti hyvin rutiköyhältä ja sillä oli kovin epäsiistiä. Ja pariskunta pukeutui kuin ryysyläiset. Mies oli kuitenkin aika näppärä käsistään. Välillä hänen runosuonensa puhkesi ja hän lausui mahtavalla äänellään hienoja runojaan. Nainen oli aika outo, itsekäs, ahne ja pihi. Päivät pitkät hän peilaili naamaansa peilistä ja piti itseään maailman parhaana kaikessa. Hän rakasti kaikkia valheita, koska tiesi niiden avulla pystyvänsä hankkimaan itselleen kaikenlaisia etuisuuksia, mitä muut ihmiset, jotka yrittivät selviytyä rehellisyydellä toimeentulostaan päivästä toiseen, eivät saaneet. Hän oli menettänyt vähintään toisen puolen muististaan eikä edes itse tiennyt mistä oli näille seuduille tupsahtanut. Suurin osa paikkakunnan ihmisistä tiesi, että nainen ei ollut paikkakuntalainen, vaan muukalainen, joka vain yritti sopeutua paikallisiin oloihin niin hyvin kuin pystyi. Nainen yritti myös määrällä paikkakuntalaisia, mihin hänellä ei tietenkään ollut mitään oikeutta. Tästä kaikesta tuli yleensä vain sekasotkua ja naista pidettiin hermostuneena, teeskentelevänä akkana, josta kukaan ei pitänyt. Vähitellen naisesta tuli kylän kummitus, josta ei tiedetty oliko hän edes olemassa, sillä kukaan ei ollut nähnyt naista enää aikoihin. Kuitenkin hänestä kerrottiin uskomattomia ja pelottaviakin tarinoita. Miehellä oli pahana tapanaan juopotella aika ajoin. Silloin hän lähti kiertämään kaupungin kapakoita ja joutui aina johonkin juomaseurueeseen. Juopuneena mies sitten viljeli rahoja ympäriinsä ja seurue juhli hänen kustannuksellaan! Välillä miehen runosuoni puhkesi oikein kunnolla kesken kaiken ja se yleensä huvitti seuruetta ja muitakin, jotka sattuiivat kuulemaan. Kukaan ei tiennyt mistä miehen rahat tulivat. Ihmiset kuitenkin ihmettelivät miehen rahavaroja, koska hän kulki ryysyissä ja asui kamalassa tönössään. Kukaan ei tietenkään ollut kateellinen miehen kurjuudelle! Miehen luurankomainen ulkomuoto muuttui yhä kamalammaksi ja ihmiset puhuivat miehen yhteydestä kylän kummitukseen. Niille, jotka eivät olleet tavanneet miestä koskaan tämäkin oli kylän kummitus! Kun mies tuli kotiin juomamatkaltaan, niin nainen rupesi yleensä huutamaan ja sättimään miestä tuhlaamisen vuoksi. Huutoa kesti jonkin aikaa kunnes nainen leppyi ja sitten hän antoi miehelleen käärmejuomaa, jonka juotuaan mies nukahti kuin tukki ja vielä lausuen runojaan unissaankin - onnellisena! Mökkitönö oli kovin köyhän näköinen, mutta mies oli rakentanut sinne salakäytävän. Salakäytävää pitkin pääsi kolmeen ihanaan maanalaiseen huoneeseen. Yksi huoneista oli salimainen olohuone, toinen makuuhuone ja kolmas aivan tavallinen huone, mutta hyvin suuri. Sinne oli sijoitettu aarrekammio ja se oli jokaista nurkkaa myöten täynnä ihania aarteita. Joka ilta kun tuli pimeää, niin mies avasi salakäytävän oven ja pariskunta ryömi aarrekammiohuoneistonsa. Siellä pariskunta heti muuttui kuninkaaksi ja kuningattareksi. Kun tuli taas aamu, niin he vaihtoivat vaatteensa ryysyihin juotuaan ensin aamukahvinsa ja poltettuaan päivän ensimmäiset savukkeensa. Sitten he ryömivät takaisin mökkitönönsä tavallisiin huoneisiin ryysyläisinä ja elivät kuten kaikkina edellisinäkin päivinä. Mitä he mahtoivatkaan tehdä aarrekammiossaan? Muun muassa he polttelivat savukkeitaan, joita oli ihan tavallisia, vähän ihmeellisempiä ja todella ihmeellisiä! Näistä savukkeista lähti uskomaton tuoksu ja mahtava, täysin huumaava savu. Savu peitti kaiken aarrekammiossa olevan kuin paksu sumu ja usva. Mitään ei näkynyt! Pariskuntakin peittyi tähän savusumuun kuten hieno sali, makuuhuone ja aarrekammiohuone sekä kaikki aarteet, mitkä olivat siellä. Vaikka joku olisikin löytänytkin maanalaisen huoneiston ja aarrekammion, niin hän ei olisi pystynyt savusumun vuoksi näkemään mitään kaikkea siellä oli. Tietysti kävijä olisi törmäillyt aarteisiin ja huonekaluihin, mutta mitään ei olisi voinut nähdä eikä huoneistosta ja aarrekammioista olisi voinut millään viedä ulos kerrassaan yhtään mitään. Käytäväkin oli rakennettu todella ovelasti sen jälkeen kun kaikki muu oli ollut valmista. Käytävä oli rakennettu hyvin matalaksi, jotta maanalaiseen huoneistoon oli todella vaikea päästä. Mies -

olihan hän oikea älypää ja taituri tällaisissa asioissa - oli suunnitellut ja keksinyt tämän kaiken aivan itse. Mies ei ollut jättänyt mitään sattuman varaan. Pariskunnalla oli aina salahuoneistoon mennessään mukanaan oma erikoinen lamppu, joka valaisi kaiken aivan eri tavalla kuin tavalliset lamput. Salissa ja makuuhuoneessa pariskunta sitten tuprutteli yöt pitkät, jotta tämä huumesavu antaisi heille kaiken sen, mitä he halusivat ja himoitsivat: ikuisen kauneuden, kuolemattomuuden, vielä lisää rikkauksia ja kaikkea sitä, mitä ihminen voi itselleen toivoa. Ja huumesavu, jossa he elivät, lisääntyi ja lisääntyi ja he elivät täydellisesti sen valloissa. Ja vuodet vierivät tällä tavoin... Oli pariskunnalla tietysti lapsiakin - ja ainakin kaksi poikaa ja tytär olivat elossa. Miehellä lapset olivat hyvin tärkeitä ja ensin hän ajatteli, että nämä lapset voisivat tehdä hänen onnensa ja rikkautensa moninkertaiseksi. Kun aikaa kului ja savuhuume vaikutti hänen päähänsä, niin hän muutti kuitenkin mielensä täysin ja tuli lopulta siihen tulokseen, että nämä lapset olivat vain häpeäksi hänelle ja hänen rikkaudelleen ja että eivät nämä lapset mihinkään kelpaisi. "Olisipa minulla vain ollut jotkut toiset lapset, tuhat kertaa paremmat ", ajatteli mies toisinaan kun hänellä sattui olemaan oikein musta päivä. Nainen sen sijaan oli jo alusta lähtien sitä mieltä, että antaa lasten olla kunhan eivät koskaan kasva aikuisiksi ja uhkaa viedä meiltä meidän ihanaa olotilaamme - ja rikkauksiamme. Nainen pelkäsi myös, että lapsista tulisi viisaampia kuin mitä hän itse omasta mielestään oli. Nainen ajatteli, että parasta olisi pitää lapset jonkinlaisina kääpiöinä koko elämänsä. Kääpiöitä ei yleensä kukaan ottanut tosissaan olivatpa he sitten kuinka lahjakkaita ja viisaita tahansa, minkä vuoksi kääpiöt soveltuivatkin hyvin esimerkiksi hovinarrien rooleihin. Hovinarrit puolestaan sanoivat jopa hallitsijoille suoraan viisaita totuuksia elämästä ja ihmisistä, mutta koska sanojana oli ollut vain kääpiö, niin totuudelle vain naurettiin! Jos hallitsija oli viisas, niin hän kyllä tajusi kääpiön viestit, jotka oli esitetty naurun säestäminä! Nainen päätti pitää lapset ikuisesti kääpiöinä ja teki mielestään hyvän suunnitelmansa aivan valmiiksi. Sitten hän esitti suunnitelman miehelleen. Ensin mies ei innostunut naisen suunnitelmasta, mutta lopulta nainen sai kuitenkin miehensä keinoillaan mukaan suunnitelmaansa. "Tuprutellaan näitä savupilviä enemmän kuin koskaan ennen. Ei tuoda lapsia koskaan aarrekkamiohuoneistoon, vaan annetaan heidän aina vain asua hökkelitönön huoneissa. Pannaan lapset tosi koviin töihin ja hoitakoot itse huushollinsa. Tehköt lapset omat ryysyvaatteensa ja jos eivät siihen pysty niin olkoot ilman mitään. Oppikoot vain toinen toisiltaan kaiken sen minkä oppivat tai olkoot sitten oppimatta mitään! Me emme opeta heille yhtään mitään ihmisten tavoista - oppikoot puhumaan, jos oppivat, me emme huolehdi siitäkään. Lapset tarvitsevat esimerkkejä, mutta näillä lapsilla ei tule olemaan mitään esimerkkejä. Ei osoiteta lapsille mitään tunteita, niin heistä tulee tunteettomia. Meille on eduksi, että lapsista tulee tunteettomia - emmehän halua mitään lastenlapsiakaan! Tulla mummuksi tai isoäidiksi - ei - sitä en ikinä halua", näin nainen esitti kerran vakuuttuneena miehelleen ja jatkoi: "Annetaan lapsille vain huonoja ruoka-aineita, niin että ruoka mitä tekevät on niin huonoa, että se vaikuttaa heidän kasvuunsa ja muuhun kehitykseen. Katsotaan, että he istuvat vain paikallaan sisällä likaisessa ja pölyisessä mökissä päivästä toiseen ilman raitista ilmaa ja että inhoavat kaikkea liikkumista - siten heistä tulee oikein kömpelöitä. Lihotetaan heitä aina välillä vaikka pelkällä haisevalla rasvalla, jotta heistä tulisi oikeita rumiluksia, jotka inhoavat omaa kuvaansakin, jos näkevät sen peilistä. Annetaan lapsille tupruteltavaksi sellaista savua, mikä vaikuttaa heihin todella huonosti - siis tehokkaasti tuhoamalla heitä! Sen lisäksi me puhallamme tönöön yön aikana pahanlaatuista tuprusavua!" Kaikki meni suunnitelmien mukaisesti. Lapset eivät kehittyneet. Mies ja nainen tupruttelivat tehokasta savua tönön huoneisiin, joissa lapset oleskelivat. Mies ja nainen olivat kehittäneet uuden tehoreseptinkin, jonka mukaan valmivat lapsia tuhoavaa savua tähän hirveään tarkoitukseen. He käärivät tehokkaita savukkeita, joita

tarjosivat lapsilleen ja lapset sen kun tupruttelivat ja apinoivat tupruttelussa vanhempiaan - lapsethan oppivat monia asioita juuri saamastaan esimerkistä! Lapset muuttuivat hirviömäisiksi ja eivät olisi voineet olla muiden lasten tai ihmisten silmissä, jotka varmaan eivät olisi todellakaan sietäneet katsoa tällaista! Lapset istuivat illat pitkät mölyten kuin mölyapinat ja tuprutellen myöhään aamuyöhön. Aamuisin he nukkuivat pitkään... Vuodet vierivät - monet pitkät vuodet - ja vanhempien suunnitelma oli toteutumassa... Kaupungilla ihmeteltiin tätä pariskuntaa, joka kuitenkin ei ollut aivan kuin hölmöläisten väki toisella puolella tätä pientä kaupunkia. Jos joku kysyi oliko pariskunnalla lapsia ja tuleeko kohta lastenlapsia, niin vastaukseksi saatiin, että ei heistä tiedä... Ainakin yksi tytär kuulema oli tullut puolihulluksi ja löydetty metsästä kuolleeksi paleltuneena. Pienin kuulema kulkee vielä vaipoissaan - mitä vaippoja nyt sitten käyttääkään - ja yrittää itse vaihtaa niitä parhaan kykynsä mukaan ja kaipa sitä pitäisi vielä imettääkin. Kovin outoa väkeä nämä olivat ihmisten mielestä. Eikä heitä kukaan halunnut oikein tunteakaan, sillä olisivat vain saaneet hävetä sellaista tuttavuuttaan! Eräänä päivänä kaupunkiin saapui lähettiläs vieraasta maasta. Tämän saapuminen herätti heti huomiota. Lähettiläs nousi torin reunassa olevalle korokkeelle ja rupesi lukemaan suureen ääneen: "Mahtavasta naapurimaasta tiedotetaan seuraavaa - jos ette sitä jo ennestään tiedä. Kerran kauan sitten vajosi meren syvyyteen suuri osa mahtavaa maanosamme maineen, kaupunkeineen, kuningasperheineen, talonpoikineen - ja melkein kaikki mitä maanosassa oli katosi siten. Tulen nyt siitä maanosasta, sen suurimmasta kaupungista. Nyt on käynyt niin - jos ette siitä jo ole kuulleet - että tuli hirvittävä ukonilma ja sen jälkeen nousi kova myrsky. Tämä paha ilma toi kuitenkin vajonneen maanosamme mahtavine kaupunkeineen ylös syvyyksistä ja nyt se on taas samalla tasolla maanne ja maanosanne kanssa. Kaikki mikä on noussut pintaan on tietysti hirveässä kunnossa ja suuri kaos vallitsee kaikkialla. Enimmäkseen ihmiset yrittävät tehdä vaihtokauppaa, koska rahaa ei voi käyttää tällaisissa oloissa eikä sitä edes ole. Mitä tahansa ihmiset yrittävätkin tehdä, niin se on heille kovin hankalaa ja vaivalloista. Kuitenkin yksi sun toinen on jo onnistunut saamaan jotakin aikaan ja tärkeitä asioita järjestykseen. Ihmiset kuitenkin pitävät itseään hyvin köyhinä ja mielestään he vain köyhtyvät entisestään. Ulkopuolisten on vaikea auttaa tätä maanosaa ja maata. Haluan vielä muistuttaa ja tiedottaa, että vajonnut maanosa on nyt kohonnut syvyyksistä ja on pian tasollanne, vaikka yhä vielä osittain kuravellinkin peitossa." Mies oli juuri ollut yhdellä juomamatkallaan kaupungissa ja istui eräässä kapakassa torin äärellä seurueensa kanssa kun lähettiläs kuulutti tätä sanomaansa. Koska pitkään aikaan ei ollut tapahtunut mitään uutta ja mielenkiintoisempaa, niin mies lähti heti kotiin kertomaan vaimolleen näitä juuri kuulemiaan uutisia. Mutta kotiin tultuaan hän kauhistui kaikkea näkemäänsä! Huumeen lumous oli poissa hänen silmistään ja hän näki kaiken kauheuden aivan kirkkain silmin. Mies oli aivan ymmällään kaikesta minkä näki tönössään. Häntä ahdisti niin, että hän tuskin pystyi hengittämään ja hänen oli pakko mennä ulos hengittämään raitista ilmaan - hän hengittikin monta kertaa - ja todella syvään. Sitten hän meni takaisin tönöön sisälle, mutta kauhistui uudelleen samalla tavalla. Hän meni uudestaan ulos hengittämään ja sitten taas sisälle. Hän piti jo päästään kiinni - niin kauheaa kaikki oli - hänhän voisi menettää vaikka päänsä tästä kaikesta. Hän näki itsekkään, ahneen, vierasmaalaisen naisen - vaimonsa - huumeessa. Hän näki kaiken teeskentelyn ja koko valheessa elämisen. Hän näki heidän kehittymättömät hirviön muotoiset lapsensa ja tiesi, että näiden heidän lastensa tila ja kohtalo johtui hänen ja hänen vaimonsa toimista. Miestä kauhistutti se, että he olivat oikein tehneet suunnitelman ja sitten toteuttaneet sitä - valmistaneet savua ja kaikkea muuta, tuprutelleet niin paljon kuin vain saattoivat. Mies ei enää voinut ymmärtää omia tekojaan. Hän tunsu miten hänen aivonsa eivät pystyneet ajattelemaan tällaisia asioita ja tekoja!

Hänellä oli niin tuskainen olo, että hän ei enää edes halunnut ajatella ja ymmärtää mitään! Eikä tietenkään ollut olemassa ketään, joka olisi voinut auttaa häntä tässä surkeudessa. Epätoivoissaan hän pauskasi tönön oven kiinni ja käveli takaisin kaupunkiin ja lähimpään juomapaikkaan. Siellä mies joi kaiken, mikä tuli eteen ja tilasi itselleen melkein ämpärillisittäin kaikenlaisia voimakkaita juomia, niin että juopui ja humaltui juomista ja meni aivan sekaisin. Hän ei enää halunnut olla päivääkään selväpäinen, selväjärkinen ihminen, sillä hänen päänsä ei sitä kestäisi. Toista näin epätoivoista ihmistä olisi jopa vaikeaa löytää! Mies ymmärsi kyllä, että ei koskaan voisi saada tekojaan tekemättömiksi ja tehdä asioille mitään. Tupruhuume ei enää jostakin syystä vaikuttanut, vaikka syytä hän ei voinut ymmärtää. Hän ymmärsi vain omien tekojensa järjettömyyden, pahuuden ja kauheuden ja sen mitä kärsimystä oli aiheuttanut teoillaan lapsilleen. Nyt kaikki oli muuttunut - ja hetkessä! Tämän viimeisen kaupunkikierroksensa jälkeen ei miehestä enää koskaan kuultu yhtään mitään eikä kukaan nähnyt häntä enää. Kerrotaan kuitenkin, että hän oli lopulta väsyneenä lähtenyt yksin metsään kävelemään ja nukahtanut sinne. Sitten hän oli muuttunut ihanaksi, kauniiksi ja aika suureksi kiveksi. Kaikki ohikulkijat saattoivat nähdä miten erittäin kauniit kukat kasvoivat kiven juurella. Jos katseli kiveä ja kukkia, niin kukat alkoivat kasvaa siten, että ohikulkija saattoi nähdä niiden kasvavan silmissään - pienistä kukista tuli muutamassa hetkessä suuria, jotka sitten kuihtuivat pois. Taas tuli tilalle pieniä uusia kukkia ja uusi ohikulkija saattoi nähdä niiden kasvavan suuriksi kiven juurella hetkessä ja kuihtuvan taas pois. Kukat olivat maailman kauneimpia ja kasvoivat vuoden ympäri - talvisinkin. Nainen alkoi ihmetellä, miksi hänen miehensä ei ollut palannut ja minne tämä oikein oli jäänyt ja miksi, mutta ei halunnut eikä tietenkään voinutkaan kysyä keneltäkään. Oikeastaan nainen ei välittänyt miehensä poissaolosta sen enempää juuri nyt. Hän oli kuitenkin erittäin huolissaan siksi, että mies saattaisi juoruta vahingossa kaupungilla heidän aarteistaan - ja ehkä jopa heidän salahuoneistostaan ja koko aarrekkammiostaan. Naista todella hermostutti ja hermostuneena hän oli todella hirveä lapsille - hän sätti ja lätkikin heitä enemmän kuin koskaan. Ja nainen tuprutti ja tuprutti, sytytti savukkeen toisensa jälkeen ja kulki savukeholkki keltaisissa hampaissaan aamusta iltaan. No, mieshän oli jo muuttunut kiveksi, joten tämä kaikki oli jo aivan turhaa. Eräänä päivänä saapui naapurimaasta uusi lähetti ja tämä kuulutti taas torin reunalta uutisia: "Tulen naapurimaanostanne, siitä syvyydestä kohonneesta, ja etsin kadonnutta kuningataramme. Tutkimustemme ja saamiemme viestien mukaan hänen pitäisi olla yhä elossa. Kuningatar olisi jollakin tavoin ajalehtinut ja joutunut alueellenne. Etsin kaikkia, jotka mahdollisesti olisivat nähneet tai edes kuulleet jotakin, mikä voisi liittyä tähän. Lupaamme suuren palkkion sille, joka tietää asioita, jotka johtavat kuningattaremme löytymiseen. Ja jos tietoja toimittanut henkilö haluaa, niin hän voi tulla hoviimme lopuksi elämäkseen eikä häneltä tule koskaan puuttumaan yhtään mitään." Kukaan ei kuitenkaan ilmoittanut tietävänsä tai nähneensä yhtään mitään ja lähetti palasi taas takaisin maahansa. Jonkin ajan kuluttua saapui vielä kolmas lähetti kaupunkiin etsiskelemään kadonnutta kuningatarta. Tällä kertaa lähetti pukeutui samalla tavoin kuin paikalliset ihmiset ja puhuikin samalla tavalla kuin nämä murtamatta vieraalla kielellä. Hänet oli erikoiskoulutettu tehtävänsä. Hän vaihteli roolejaan. Välillä hän pukeutui kerjäläiseksi, sitten joksikin muuksi. Hän vaihteli asujaan, peruukkeja, neniä, korvia j n e, jotta ei luultaisi, että sama henkilö kiertää jatkuvasti paikasta toiseen - talosta toiseen. Lähetti koputteli valitsemiensa talojen oville ja pyysi saada jäädä yöksi. Hän halusi aina jäädä vain yhdeksi ainoaksi yöksi ja maksoi yösijasta niin huikean suuren summan, että kukaan ei lopulta kerrassaan voinut kieltäytyä, vaikka olisikin ensin yrittänyt päästä eroon sisälle pyrkivästä vieraasta. Joissakin taloissa yön hinnasta oli tullut niin häpeämättömän korkea, että nämä ihmiset pelkäsivät naapureiden ihmettelevän

äkkirikastumistaan ja epäilevän heitä vaikka jostakin pahasta rikoksestakin. Ihmiset olivat alkaneet pelätä lähetin käyntejä. Kukaan ei puhunut niistä, ihmiset pysyivät omissa oloissaan ja kaupungin tunnelmasta tunsu, että jotakin outoa oli tekeillä. Lähetti päästettiin sisälle minne hän vain halusi ja ihmiset pitivät suunsa kiinni kaikesta - ja kunnolla. Yön tultua - jokaisessa talossa , jossa lähetti yöpyi - hän sytytti oman tulikynttilänsä. Tulikynttilän lisäksi hän otti esille pienen pullon, avasi sen ja hörppäsi hieman. Sitten hän vaihtoi pullon korkin suitsukekorkkiin ja suitsutti ympäriinsä. Sitten hän odotti, että jotakin tapahtuisi. Jos hän olisi oikeassa paikassa, niin maa alkaisi keinua talon alla, huoneessa alkaisi salamoida ja koko talo saattaisi romahtaa ja syttyä tuleen. Mitään ei kuitenkaan ollut tapahtunut missään niistä paikoissa, joissa lähetti oli yöpynyt tähän saakka. Kun aamu oli tullut, niin hän oli vain syönyt aamiaisensa, pakannut tavaransa, maksanut, kiittänyt yösjastaan ja lähtenyt paikasta. Lopulta lähetti tuli tuprutaloon. Oli jo myöhäinen iltapäivä, kun lähetti koputti tuprutalon ovelle. Eukko kiljui lapsille kamalalla äänellä, että nämä menisivät avaamaan oven. Nainen oli muuttunut entistä hirveämmäksi miehensä katoamisen jälkeen ja näytti hirviömäiseltä, rumalta noita-akalta, joka muuttui yhä pahemmaksi ja rumemmaksi päivä päivältä. Lapset eivät heti totelleet vaan vetkuttelivat eivätkä olleet kuulevinaan. Koputus ei lakannut. Koska tönön ovelle ei koskaan kukaan ollut koputtanut, niin nyt lapset alkoivat tulla kuitenkin vähitellen oikein uteliaiksi ja menivät lopulta avaamaan oven. Ovella seisoi ihanan näköinen olento ja lapset pelästyivät niin, että paiskasivat oven heti kiinni neidon nenän edestä. Eukko huusi ipanoilleen, että nämä avaisivat sen oven ja meni itsekin katsomaan, mutta ei kuitenkaan näyttäytynyt neidolle. Vieläkään lapset eivät päästäneet neidonhahmoista sisälle ja eukko komensi lapset keittiöön ja katosi itse nopeasti salakäytävän sisäpuolelle. Sinne eukko sitten jäikin tirkistelemään tirkistysreiästä mitä tapahtuisi. Vieras rynkytti nyt ovea todella voimakkaasti ja sinnikkäästi yhä uudestaan ja uudestaan kunnes kauhukakarot päästivät neidonhahmoisen sisälle. Kauhukakarot pelkäsivät neitoa, mutta olivat silti rajattoman uteliaita. Eukko katseli kauhuissaan neidonhahmoista tirkistysreiästä, mutta ei tullut ulos salakäytävästä. Yhtäkkiä hänelle tuli hirvittävä päänsärky - hänen muistinsa palautui ja hän tajusi! Nainen - lähettiläs - oli puettu hänen kaksoisolennokseen ja kuvakseen - sellaiseksi millainen hän oli kerran ollut. Hän alkoi muistaa asioita ja muisti vähitellen kaiken - maanosan, joka oli vajonnut, hirvittävän pakomatkinsa pitkin vajoavia maa- ja mutamassoja ja sen miten mies oli löytänyt hänet jostakin - likaisena, hienot vaatteet ryysyläisen vaatteiksi muuttuneina. Hän oli nainen, joka oli kokenut pakomatallaan mitä kamalampia asioita. Mies oli tuonut hänet mökkiin - tänne tönöön, jossa he asuivat - mutta nainen oli oikeastaan inhonnut elämänsä siitä lähtien niin, että olisi mieluummin halunnut olla kuollut. Kun mies oli löytänyt naisen, niin tällä oli kuitenkin ollut päällään jotakin ihmeellisiä, upeita koruja ja medaljonkeja, joissa oli ollut myös pieniä koteloita, joista löytyi jotakin outoa ainetta. Aarrekammio oli saanut alkunsa näistä koruista ja aineesta oli tullut tuprutetta, joka lisäsi aarteita ja huumasi sekä miehen että naisen. Vuosi vuodelta aarteet olivat vain lisääntyneet tuprutteen voimasta. Aarteille oli pitänyt rakentaa sopiva paikka eikä missä tahansa voitu tuprutella. Salahuoneisto oli suunniteltu tätä kaikkea varten. Ensin he tupruttelivat yhtä laatua, sitten tietyssä järjestyksessä muita laatuja. Tästä kaikesta syntyi tuhkaa, joka poltettiin. Kun tuhkan poltto aloitettiin, niin ihmeet tapahtuivat ja aarteet lisääntyivät. Salahuoneistossa olleessaan myös heidän ulkomuotonsa muuttui aina todella kuninkaallisiksi. Nainen muisti nyt aivan kaiken ja hänkin tajusi oman kauheutensa. Hän tajusi, että hänestä oli tullut hirvittävä noita-akka, koska ei ollut pystynyt muuttumaan samanlaiseksi kuin paikkakuntalaiset eikä kukaan olisi ymmärtänyt, mistä hän oli paikkakunnalle noin vain tupsahtanut. Täällä hänellä ei olisi ollut tietoaakaan mistään todellisesta ja hänelle kuuluneesta vallasta. Ja nyt - nyt olisi koko lumous mahdollisesti

raukeamassa - vai mitä tämä neito-olento oikein merkitsi? Vai kuka oli tämä törkeä olento, joka oli uskaltanut tunkeutua heidän mökkiinsä näin röyhkeästi? Eukko painui syvemmälle aarrehuoneistoonsa ja alkoi heti tupruttaa vanhan tapansa orjana. Hän istui siellä hermostuneena koko yön ja tuprutti ja tuprutti. Näin hän istui oudon haikeana valtaistuimellaan, yksin omassa ylhäisyydessään aarteidensa ympäröimänä. Kuitenkin hän kävi joitakin kertoja katsomassa tirkistysreiästä, mitä keittiössä ja tuvassa tapahtui. Tällä kertaa hän ei enää tirkistellyt paljain silmin vaan briljanteilla koristellulla, kultaisella, kiikarimaisella laitteella... jolla hän näki kaiken vielä toisin silmin... Eukko näki miten kauhulapset ottivat vieraan vastaan. Lapset alkoivat tarjota vieraalle iljettävää sisiliskosoppaa kivi- ja hiekkakakkujen keralla. Jälkiruoaksi he tarjosivat kukkakakkarokeittoa mustikoilla, mutta mukana ei ollut ihmekukkaa kiven juurelta, mikä olisi mahdollisesti voinut olla onneksi ipanoille. Tämän jälkeen vieras vaati oman huoneen ja sopi yösijansa hinnasta. Sen jälkeen ipanat painuivat keittiöön, nukahtivat erilaiseen uneen kuin ennen ja nukkuivat suloisemmin kuin koskaan. Yöllä vieras teki kaiken samoin kuin oli tehnyt jokaisessa paikassa missä oli yöpynyt. Mutta nyt alkoikin tapahtua kummia... käsittämättömiä asioita. Eukko yritti seurata ihmekiikarillaan tätä kaikkea, mitä neidonhahmoinen teki ja mitä alkoi tapahtua. Kiikarilla näki toisinaan seinienkin läpi eikä välttämättä tarvinnut käyttää tirkistelyaukkoja. Aamulla lapset heräsivät aikaisemmin kuin koskaan ja tuskin tunsivat enää toisiaan - heidän hahmonsensa ja ulkomuotonsa oli niin muuttunut. He olivat muuttuneet joukoksi hyvin ylhäistä väkeä, mutta eivät voineet laisinkaan ymmärtää keitä oikein olivat, missä olivat ja miten olivat sinne joutuneet. He kauhistuivat kaikkea sekasotkua ympärillään ja inhosivat sekä paikan hajua että sitä sumua, mikä leijaili kaikkialla ja vaikeutti heidän liikkumistaan. Ulos oli päästävä! He eivät huomanneet neidonpukuista lähettiä, joka oli alkanut heräillä ja hänenkin olonsa oli hirvittävän tukala ja hänenkin oli pakko päästä ulos tönöstä. Tönöstä ulospääseminen ei ollut kenellekään helppoa. Alkoi salamoida ja maa tärisi kaikkien jalkojen alla. Talon ulkopuolelta he näkivät miten talosta yhä tuprusi inhottavaa savusumua, mikä haisikin hirvittävän pahalle ja tukahdutti. Maa alkoi keinua yhä enemmän heidän allansa ja repesikin joitakin kohdin. Ilma oli hiostuttavaa kuin ukonilmalla ja kuului kovaa jyrinää. Tönö räsähti kasaan eikä sitä voinut kukaan nähdä enää koskaan. Vain sumu, savu ja käryhöyry olivat jäljellä - ja iljettävä haju. Mutta kohta tuli ihana kaatosade ja puhdisti ilman. Aurinko tuli esille ja sateenkaarikin näkyi. Ylhäiset ja lähetti seisoivat nyt yksin metsän keskellä... kaikilla oli aivan outo, huumeinen olo. Siinä he vain seisoivat tajuamatta juuri mitään ja tuijottaen paikkaan, jossa aikaisemmin oli ollut hökkelitönö, heidän kotinsa. Yhtäkkiä he näkivät miten koko paikka vilisi kaikenlaisia inhottavia käärmeitä - niitä oli joka puolella ja kaikkialla. Monet olivat tosi komeita, paksuja ja värikkäitä. Yksi niistä oli kovin paksu ja pitkäkin ja se lähestyi tätä joukkoa hyvin nopeasti ja sylkien minkä kerkesi. Lapset eivät ymmärtäneet käärmeen salaisuutta - kuka käärme oli ja miksi se halusi heidän seuraansa... Mutta lähetti tiesi! Lähetti tiesi, että käärme palaisi aarrehuoneistonsa yksinäisyyteen ja nauttisi siellä rikkauksistaan savuhuumeiden keskellä, ei kenenkään hyödyksi, mutta ei haitaksikaan. Jos käärme joskus kuolee - jos kuolee - eikä ole muuttunut kuolemattomaksi, niin kaikki aarteet ovat yhä jäljellä. Lähetti tiesi ja tunsu maastaan monet salakäytävät ja salahuoneistot, koska oli nähnyt kuinka niitä rakennettiin ja hän oli aivan varma, että oli nyt löytänyt todella ylhäistä väkeä, vaikka tämä väki ei sitä itse edes ymmärtänytkään - ei ainakaan vielä. Ja sellaisia salakäytäviä saattoivat ja osasivat vain ylhäiseen väkeen kuuluvat suunnitella ja rakentaa. Lapset eivät muistaneet mitään entisestä elämästään - lapsuudestaan, äidistään, isästään, kodistaan eikä maasta missä olivat asuneet. Heidän muistinsa oli mennyt näiltä päiviltä, mutta se taisi olla heille vain onneksi. Nyt he olivat matkalla uuteen maailmaan, uuteen

tulevaisuuteen. Matka olisi todella pitkä ja se oli juuri vasta alkanut. Se veisi heidät myös uuteen, tuntemattomaan aikaan, eikä kukaan tiennyt, mikä heitä siellä odotti. Käärme oli seurannut heitä ihan isolle kukkakivelle saakka. Vaikka he kiirehtivät ja olivat peloissaan niin he kuitenkin pysähtyivät ihmettelemään tätä kiveä, jonka juuressa kasvoi noita ihania kukkia. Siihen he jäivät katsomaan kuinka pienet kukat kasvoivat suuriksi heidän silmiensä edessä ja kuihtuivat pian pois ja tilalle kasvoi heti uusia ihania kukkia. Kiven kohdalla käärme oli rauhoittunut ja luikerrellut kukkien välistä koloon, kiven alle - oli kuin siellä olisi ollut sen pesä. Niin ehkä olikin - ja salakäytävä. Ehkä käärme löysi kiven alta jotakin muutakin sille arvokasta ja rakasta. Ehkä sieltäkin löytyi salakäytävä, joka johti upeaan maanalaiseen aarrehuoneistoon, jota yhä vielä hallitsevat ihmisille tuntematon kuningas ja kuningatar - pariskunta, joka oli kerran ollut kylän kummajainen! Eikä kukaan voinut ymmärtää tällaista tarinaa heistä eikä ainakaan uskoa sitä todeksi. Mutta totta tämä koko tarina kuitenkin oli! Sen pituinen se! Kirjoitettu jouluna 1989 kun Neuvostoliitto kaatui. 11.02.2021